

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Радомир, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ

при участието на секретаря М.Д.М.
като разгледа докладваното от РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ Гражданско дело № 20221730100983 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на депозирана искова молба от Д. Б. Г. срещу „Неткредит“ ООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите.

В срока за отговор на исквата молба ответното дружество „Неткредит“ ООД е депозирало насрещни икове срещу ищцата по първоначалния иск, които насрещни икове са с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 430 ТЗ и чл. 86 ЗЗД.

В исквата молба се твърди, че ищцата е страна по договор за потребителски кредит № . г., подписан с ответното дружество „Неткредит“ ООД, по силата на който е получила в заем сумата в размер на 500,00 лева, при ГПР - 46,42% и годишен лихвен процент - 38,75%. В чл. 4, ал. 3 от договора за кредит било предвидено, че кредитополучателят е длъжен да предостави до края на следващия ден от сключването на договора банкова гаранция в размер на 558,00 лева, като в противен случай дължи на кредитора неустойка в размер на 420,00 лева съгласно чл. 6 от договора.

Счита, че така посочените клаузи на чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договора, предвиждащи дължимостта на неустойка, са нищожни поради противоречие с добрите нрави и поради това, че противоречат на нормите на чл. 143, ал. 1 и чл. 146 от ЗЗП.

Сочи, че поради накърняване на добрите нрави се достигало до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното правоотношение, с цел извличане на собствена изгода за кредитора. Основната цел на така посочената клауза била да доведе до неоснователно обогатяване на кредитора за сметка на кредитополучателя.

Наред с това, налице било и противоречие с разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП, тъй като търсената неустойка по договора не била индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП, поради което моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожни клаузите, съдържащи се в чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договор за кредит № . г., сключен между Д. Б. Г. и „Неткредит“ ООД поради противоречие със закона и с добрите нрави.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който е изразено становище за неоснователност на предявените искове, като сочи, че в действителност между страните е налице облигационно правоотношение, произтичащо от договор за кредит № . г. Сочи, че клаузата за неустойка е валидна и отговаря на всички изисквания на действащото законодателство, тъй като същата била в по-нисък размер от дължимата главница по договора, от което следвало, че липсва неравностойност, която да съставлява накърняване на добрите нрави. В случая неустойката не излизала извън присъщите ѝ функции и имала стимулираща роля за длъжника да изпълни точно задълженията си по договора.

Наред с това, общите условия, при които е сключен договорът за кредит, били обект на проверка от страна на КЗП, като с решение на КЗП по протокол № 3/12.02.2016 г. било прието, че същите не съдържат неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ЗЗП.

На следващо място се сочи, че клаузата на чл. 6, ал. 1 от договора за кредит е индивидуално уговорена, тъй като потребителят е разполагал с възможност във всеки един момент да повлияе върху съдържанието на договора, като му е предоставено правото на избор дали да предостави обезпечение, какъв да е неговият вид и в кой момент да го предостави. Начисляването на неустойката не било ограничено във времето и било поставено в зависимост от поведението на кредитополучателя, като същевременно максималният размер на неустойката бил ограничен до 420,00 лева и дори съпоставен с размера на гаранцията за обезпечаване на вземането не се явявал прекомерен.

По отношение на твърденията на ищцата за нищожност на неустоечната клауза на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК излага твърдения, че в годишния процент на разходите не се включват сумите, дължими от потребителя за неспазване на задълженията му по договора, като това следвало от приетото в чл. 19, § 3 от Директива 2008/48/ЕО, според който изчисляването на ГПР се основавало на базовото допускане, че договорът за кредит ще остане в сила за уговорения срок и че кредиторът и потребителят ще изпълнят задълженията си при спазване на условията и сроковете, предвидени в договора за кредит. Липсвало допуснато нарушение и на нормата на чл. 33 ЗПК при уговаряне размера на дължимата неустойка.

С оглед изложеното, моли предявените искове да бъдат отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

От своя страна, ответникът по първоначалния иск - „Неткредит“ ООД, е предявил срещу ищцата насрещен иск за осъждането ѝ да му заплати сумата от 284,90 лева – главница по договор за кредит № . г. за периода от 03.05.2022 г. до 03.08.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на насрещната искова молба –

19.12.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата в размер на 10,60 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 04.08.2022 г. до 15.12.2022 г. и сумата от 17,10 лева, представляваща договорна лихва за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 г.

В срока по чл. 131 ГПК ищцата (ответник по насрещния иск) е подала отговор, с който е противопоставено възражение за нищожност на договора за потребителски кредит, поради непосочване на приложимия лихвен процент и условията за прилагането му. В договора не било посочено изрично и какви конкретни разходи се включвали в годишния процент на разходите. Наред с това, погасителният план към договора не отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК. Излагат се твърдения за нищожност и на клаузата, въвеждаща задължение за заплащане на договорна лихва, тъй като същата надвишавала трикратния размер на законната лихва.

Моли в случай, че съдът уважи предявените насрещни искове, да се извърши прихващане между присъдените суми за главница и лихва и сумата в размер на 256,00 лева, която била заплатена от ищцата по договора за кредит.

В съдебно заседание ищцата, редовно призована, не се явява и не изпраща представител. С писмена молба поддържа предявения иск и моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожни клаузите, съдържащи се в чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договор за кредит № . г., както и да отхвърли предявения насрещен иск.

Ответното дружество „Неткредит“ ООД, редовно призовано, не изпраща представител в съдебно заседание. С писмена молба оспорва предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите и моли съда да постанови решение, с което да го отхвърли като неоснователен и недоказан. Поддържа предявения насрещен иск и моли за уважаването му.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото е представен и приет договор за потребителски кредит № . г., сключен между „Неткредит“ ООД (кредитор) и Д. Б. Г. (кредитополучател), по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя в заем сумата от 500,00 лева, която кредитополучателят се е задължил да върне на 6 бр. равни месечни погасителни вноски, всяка в размер на 93,00 лева. Падежът на първата погасителна вноска страните са уговорили на 03.03.2022 г., а на последната – на 03.08.2022 г. Страните са уговорили следните условия по сключения между тях договор: годишен лихвен процент – 38,75 %; годишен процент на разходите – 46,42 %; общ размер на всички плащания – 558,00 лева. В чл. 4, ал. 3 от договора за кредит е предвидено, че в срок до края на следващия ден от сключването на договора кредитополучателят е длъжен да предостави на кредитора банкова гаранция или гаранция, издадена от небанкова финансова институция за сумата в размер на 558,00 лева, като при неизпълнение на това задължение дължи на кредитора на основание чл. 6 от договора неустойка в размер 420,00 лева.

От заключението по изслушаната по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че с предоставения потребителски кредит ответното дружество е погасило задължението на Д. Г. по друг непогасен от нея кредит в размер на 364,82 лева, като остатъкът от кредита в размер на 135,18 лева е преведен по банкова сметка на кредитополучателя на 02.02.2022 г. Според вещото лице ищцата е извършила плащания по договора в общ размер на 256,00 лева, от които платена главница в размер на 215,10 лева и платена договорна лихва в размер на 40,90 лева. В заключението вещото лице е посочило действията на кредитора, които могат да бъдат предприети във връзка с проследяване на текущото състояние на кредитополучателя при евентуално неизпълнение на задължението по чл. 4, ал. 3 от договора, като действителните разходи, които е направило ответното дружество за проследяване на текущото имуществено състояние на ищцата вещото лице оценява на сумата от 207,33 лева.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно изготвено от вещо лице, в чиято безпристрастност няма основания да се съмнява.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите:

По делото не е спорно, че страните са били в облигационно правоотношение по сключен договор за потребителски кредит № . г., съгласно който на ищцата е предоставен кредит в размер на 500,00 лева. Сключеният договор за заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

С исковата молба като предмет на процеса са въведени две клаузи от договора, по отношение на които се твърди, че са нищожни, а именно клаузата на чл. 4, ал. 3 и чл. 6, предвиждащи заплащане на неустойка от страна на кредитополучателя, които следва да бъдат обсъдени, за да се прецени дали действително същите са нищожни, така както се твърди в исковата молба.

На първо място тук следва да се отбележи, че макар и поместени в индивидуалния договор с длъжника, клаузите на същия не са индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП. Касае се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе и това е служебно известно на съда от множеството дела, по които са представени идентични контракти между същия заемодател и различни потребители. Освен това ответникът нито твърди, нито доказва условията по договора да са били уговорени с длъжника индивидуално. По тези съображения съдът намира, че същите следва да бъдат подложени на проверка за тяхната равноправност – аргумент от чл. 146, ал. 1 ЗЗП.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължението на кредитора преди сключването на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на

Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи следното: „в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин“.

В този смисъл клаузи, като уговорените в договора за кредит, според които се дължи неустойка при необезпечаване изпълнението на договора с посочено в договора обезпечение, се намират в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК Директива. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение, след като кредитът е отпуснат, като ако не го стори, дългът му нараства, т. е. опасността от свръхзадължнялост се увеличава. Всъщност замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както и изрично е посочено в чл. 16 ЗПК, е тя да бъде извършена преди сключването на договора, съответно тогава да се поиска обезпечение въз основа на изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключи договорът за кредит. В конкретния случай проверката за кредитоспособност е извършена въз основа на попълнен от длъжника формуляр и след като му е разрешено, е неразбираемо защо от същия се изисква да представя обезпечение и да заплаща неустойка, предварително определена по размер и разсрочена в погасителните вноски, ако не осигури такова.

На следващо място, неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпените вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

На последно място, по посочения начин се заобикаля законът – чл. 33, ал. 1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна. Такава неустойка, дори и същата да беше валидна,

няма да се дължи и на основание чл. 83, ал. 1 ЗЗД. Според тази разпоредба, ако неизпълнението се дължи и на обстоятелства, за които кредиторът е отговорен, съдът може да намали обезщетението или да освободи длъжника от отговорност. Така е и в случая, тъй като ако беше изпълнил задължението си да проведе добросъвестна проверка на кредитоспособността на длъжника съгласно чл. 16 ЗПК, заявителят сам щеше да стигне да заключението, че със същия не следва да бъде сключван договор за кредит преди да бъде предоставено обезпечението.

Ето защо, съдът намира, че клаузите на чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договора за кредит са нищожни, като неравноправни, а от друга страна противоречат на добрите нрави, поради което предявеният иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите следва да бъде уважен.

По насрещните иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 430 ТЗ и чл. 86 ЗЗД:

Съобразно предявените насрещни иски и противопоставените от Д. Г. възражения срещу тях, съдът намира, че от значение за формиране на извод относно дължимостта на притендираната от „Неткредит“ ООД суми от 284,90 лева – главница по договора за потребителски кредит, 10,60 лева – лихва за забава за периода от 04.08.2022 г. до 15.12.2022 г., както и 17,10 лева – договорна лихва за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 г., е преценката за съответствие на договора за кредит с разпоредбите на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от ЗПК.

Съобразно разпоредбите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая в договора за кредит е посочен размер на ГПР от 46,42 % без ясно да е разписана методика на формирането му - кои компоненти участват. Следователно не е ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на неустойка. Това показва нарушаване на разпоредбите на ЗПК, след като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват без обаче да ги представя по разбираем за потребителя начин.

Съдът намира, че този пропуск сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че договорът е недействителен на основание чл. 22 ЗПК.

В допълнение следва да се изложи, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не са посочени условията за прилагането на лихвения процент; индекс или референтен лихвен процент; не е регламентиран и размерът на „печалбата на кредитора“ (възнаградителна лихва), като не е посочено каква част от месечната погасителна вноска представлява главница и каква - лихва. Не е ясно по какъв начин е определен размерът на

общата дължима сума и какви вземания се включват в нея. Във връзка с условията за прилагане на лихвения процент - липсва уточнение за базата, върху която се начислява същият – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Следователно, не е ясно как е разпределян лихвеният процент във времето, а оттам - и как е формирана възнаградителната лихва. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, в договора трябва да са посочени условията (начините) за прилагането му. Това изискване не е изпълнено, при което не може да се направи проверка при какви условия е приложен и дали отговаря на упоменатия от кредитора фиксиран размер от 38,75 %. Ето защо, нарушение на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК е налице.

С оглед изложеното по-горе във връзка с възраженията за недействителност, съдът намира, че същите са основателни и съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи, каквито се явяват начисляваните суми за неустойки, такси, лихви и пр.

С решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на ВКС, IV г. о. е прието, че при установена в хода на исковото производство по чл. 422 ГПК недействителност на договор за потребителски кредит съгласно чл. 23 ЗПК, предявеният иск следва да бъде уважен с установяване на дължимата на основание чл. 23 ЗПК чиста стойност на кредита, без да е необходимо вземането за чистата стойност да бъде предявено от кредитора с иск по чл. 55 ЗЗД.

Чистата стойност по процесния договор за кредит е в размер на сумата от 500,00 лева, която е усвоена от потребителя. От така посочената сума, отчитайки извършените плащания от страна на кредитополучателя, дружеството – кредитор претендира сумата от 284,90 лева. Така посочената сума не е заплатена от кредитополучателя, което се установява и от заключението на вещното лице по изслушаната съдебно – счетоводна експертиза. От материалите по делото е видно, че ответницата по насрещния иск е заплатила сумата от 40,90 лева, като с тази сума са погасени задължения, които са приети от съда за недължими, поради нищожността на договора за кредит, поради което съдът приема, че с тази сума следва да бъде намален размерът на претендираната главница до сумата от 244,00 лева.

Предвид всичко гореизложено, следва да се признае за установено по отношение на ответницата по насрещния иск, че дължи на ищцовото дружество сумата в размер на 244,00 лева – главница, като за разликата до пълния предявен размер от 284,90 лева искът за главница следва да бъдат отхвърлен като неоснователен и недоказан. С оглед приложимостта на разпоредбата на чл. 23 ЗПК следва да се отхвърлят акцесорните искиви претенции за заплащане на лихва за забава в размер на 10,60 лева за периода от 04.08.2022 г. до 15.12.2022 г., както и 17,10 лева – договорна лихва за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 г.

По разноските:

В производството по делото ищцата е представлявана от пълномощник, на когото не е

заплатила адвокатско възнаграждение и в тази връзка моли за определяне на неговото възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. По делото в представения договор за правна защита и съдействие от 20.10.2022 г. е посочено, че ищцата се представлява безплатно от адв. М. М. от АК - Пловдив, поради затрудненото си материално положение, което по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА представлява основание за оказването на безплатна адвокатска помощ. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и да осъди другата страна да го заплати (чл. 2, ал. 2 от ЗА). В настоящия случай на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., в редакцията, действала към момента на сключване на договора, възнаграждението за осъществената безплатна правна помощ по чл. 38 от ЗА следва да бъде определено в минимален размер, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

На основание §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатското възнаграждение следва да се присъди с включен ДДС, тъй като адв. М. М. от АК - Пловдив е регистриран по ДДС, за което са представени и надлежни доказателства, а именно: удостоверение за регистрация по ДДС, така: определение № 136/26.02.2018 г. по ч. т. д. № 174/2018 г. по описа на ВКС, ТК, II т. о., определение № 490/19.09.2017 г. по ч. т. д. № 1082/2016 г. по описа на ВКС, ТК, II т. о. и пр.

Така, с оглед цената на предявения иск, се дължи възнаграждение в размер на 360,00 лева с включен ДДС.

На ответника следва да се присъдят разноски съразмерно с уважения размер на насрещния иск. Същият доказва направени разноски в общ размер на 350,00 лева, от които 100,00 лева – внесена държавна такса, 150,00 лева – депозит за вещо лице и 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя, предвид ниската правна и фактическа сложност на делото. От така посочената сума ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответното дружество сумата в размер на 273,19 лева съразмерно с уважената част от насрещния иск.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗА ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на адв. М. М. от АК – Пловдив адвокатско възнаграждение в размер на 79,00 лева, с включен ДДС съразмерно с отхвърлената част от насрещния иск.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на РС – Радомир в полза на бюджета на съдебната власт държавна такса по предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите в размер на 50,00 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНИ клаузите, съдържащи се в чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договор за потребителски кредит № . г., сключен между Д. Б. Г., с ЕГН: *****, с адрес: с. Л., общ. К., обл. П. и „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 2., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10, поради противоречие със закона и с добрите нрави.

ОСЪЖДА Д. Б. Г., с ЕГН: *****, с адрес: с. Л., общ. К., обл. П. да заплати на „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 2., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10 сумата от 244,00 лева (двеста четиридесет и четири лева) – главница по договор за потребителски кредит № . г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на насрещната искова молба – 19.12.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 284,90 лева (двеста осемдесет и четири лева и деветдесет стотинки), както и иска за сумата от 10,60 лева (десет лева и шестдесет стотинки), представляваща обезщетение за забава за периода от 04.08.2022 г. до 15.12.2022 г. и сумата от 17,10 лева (седемнадесет лева и десет стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 2., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10 да заплати на адв. М. В. М. от АК – Пловдив на основание чл. 38, ал. 2 ЗА разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 439,00 лева (четиристотин тридесет и девет лева), с включен ДДС.

ОСЪЖДА Д. Б. Г., с ЕГН: *****, с адрес: с. Л., общ. К., обл. П. да заплати на „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 2., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10 сумата от 273,19 лева (двеста седемдесет и три лева и деветнадесет стотинки), представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 2., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10 да заплати по сметка на РС – Радомир в полза на бюджета на съдебната власт сумата в размер на 50,00 лева (петдесет лева), представляваща дължима държавна такса в производството пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____